

Měsíční mediumita a sluneční (poznávací) schopnost duše

Mgr. Pavel Sobek

K tomuto článku mě přivedly dva podněty. Prvým je studie Emila Páleše s názvem „*Čo je mediumita. O rozdiel medzi slnečnou a mesačnou jasnovidnosťou*“, která vyšla na pokračování v časopise Sophia č.14 a č.15. V této studii je totiž nastíněn zásadní rozdíl v tzv. přijímání informací z duchovních světů prostřednictvím snížení bdělosti vstupem do transu nebo poskytnutí organismu jako „médiu“ pro sdělení od jiné, většinou nevtělené entity či bytosti na jedné straně, a na straně druhé sdělování či spíše "přímá duchovní oboustranná komunikace poznání skrze bdělý, nadvědomý stav duše (komunikující telepaticky s druhou bytostí, s její úrovní, stavem).

Druhým podnětem je situace, kdy se citlivější a senzibilnější lidé dobrovolně dávají k dispozici přenášet „informace z vyšších světů“ s tím, že se stávají nekritickým kanálem pro channelling, pro informační tok. V takovém toku bývá něco "tvrzeno", nikoli už ale kriticky bděle ověřováno. A kde není ověřeno odkud onen zdroj informací sám pochází, kde chybí schopnost duše světelně a přímou duchovní konfrontací zaručit pravdu sdělovaného a skutečnost zdroje, kde se nelze jasně vyznat v úrovni duchovního náhledu druhé bytosti, která informace či nauky poskytuje - tam je vždy riziko pomýlení, iluze a zmatených vizí. Proto je velký rozdíl, zda jsme vedeni k tomu, abychom nikoli „zastřeně měsíčně zrcadlili“ něčí pojmání všehomíra, ale abychom svým slunečním stavem (jasnozřením) ducha duchovně (oboustranně) komunikovali a poznávali v úrovních, které nejsou již pouze astrální, ale také v úrovni duchovního Sjednocení.

Sluneční jasnost ducha (Emil Páleš hovoří o "sluneční jasnovidnosti") je věcí zjasněného bdělého poznání, je kvalitou dlouhodobě vypěstovanou. Je spojená s úrovní nadvědomí, zatímco měsíční mediumita je zprostředkovatelství skrze duševní senzibilitu a vzdání se plnohodnotné duchovní komunikace, tedy spíše míří k světu podvědomí. Měsíční mediumita se podobá stahování objemného cizího souboru z cizího zdroje (po internetu) a jeho předávání bez ověření, bez kritického zkoumání zdroje a pravdy, bez vzhledu do souvislostí, ze kterých je obsah informací sestaven. První, sluneční jasnovidnost nás staví do úrovně duchovního partnerství, druhá, měsíční, nás vystavuje roli příjemce zpráv, jenž nezná přesně ani adresu, ani důvody zprávy, kterou obdržel a předává. Měsíční mediumita vlastně nechává dotyčného člověka „používat“ někým jiným, cizí vůlí. Vládne jím jako prostředkem pro své vlastní zájmy a své sdělování lidem. Sluneční mediumita naopak dospívá skrze vlastní jasnost a rozpoznávání „partnera v telepaticky vedeném dialogu“ k samostatnosti úsudku, k rozlišování a nebojí se klást na druhého – ač je jeho duchovní úroveň sebevyšší – dotazy a používat kritické zvážení všeho, co se od oné bytosti či entity dozvídáme. Sbližující je zde zájem na poznání a pochopení věcí, na které se ptáme. Podnět totiž vychází z nás, není zde nic, co je nám jen tak seshora kázáno přijmout. Nejsme zde nevědomým služebným nástrojem pro cizí „nauky, příkazy, doporučení a odhalení“, nýbrž těmi, kdo se sami otevírají vyšší úrovni či stavu ducha – a v rámci svých možností se ptají na vysvětlení toho, nač se ptáme.

Jakékoliv „přijetí“ z vyšších světů je tak kriticky (slunečním rozjasněním) ověřováno, zkoumáno a je na nás, zda se sdělovanými východisky budeme inspirovat či řídit.

Naopak u měsíčního zprostředkování „výroků“ se stáváme až nekriticky nadšenými, ať už skrze stav transu nebo zvýšené senzibility – a upadáme do role „nástroje“, jenž není schopen kriticky ověřit, kdo a k čemu jej používá. Vykřikuje jména svatých a bez srovnání jmenuje obyvatele nebeské hierarchie – ale při podrobnějším zkoumání je v tom cítit zmatek, nelogičnost a spojování pátého s devátým. Právě před podobným zmatením „v zrcadlení“ se měl velmi na pozoru Rudolf Steiner, když ukazoval ve svých spisech, jak se učit komunikovat s vyššími světy a jak je ověřeně poznávat.

Bohužel je třeba se zmínit i o tom, že tento starý typ měsíční mediumity býval v Babylónu a v Egyptě velmi často používán v kontaktu s uctíváním bytostí a astrálních civilizací, astrálních světů, nikoli pro komunikaci do světa duchovně Sjednoceného stavu. Proto se dá říci, že je mnohem lehčí svést důvěřivého člověka měsíčním zrcadlením informací s podílem luciferského vlivu, i když si onen člověk namlouvá, že mu zprávy či postoje diktuje Ježíš či Maria. Jak ale správně upozorňuje Emil Páleš: „Zprávy a zjevení prostřednictvím channellingu, automatické kresby, psaní apod. si však vzájemně odporují a jedna druhou vylučují“ (čas. Sophia 14, str. 31 - převezeno ze slovenštiny do češtiny).

Zásadní rozdíl je také v účasti složek – jemnohmotných těl či úrovní: fyzické tělo, éterické tělo, astrální tělo a já. Zatímco měsíční zprostředkovatelství upadá do hypnózy, transu a nesourodých zrcadlení, kam promlouvají také úrovně podvědomí a astrální vlivy, tak sluneční jasnovidnost naopak směřuje k nadvědomí, ke kterému je ovšem třeba dlouhodobý vývoj duše a duchovní zasvěcení. Duchovní zasvěcení se například v Steinerově díle rozlišuje v poli tří stupňů na imaginaci, inspiraci a intuici – vše ale důkladně vysvětleno odborným způsobem, nikoli laickým odhadem.

Ve vysvětlení obou typů jasnovidnosti tedy Emil Páleš rozlišuje tyto kvality:

Sluneční jasnovidnost – duchovní, objektivní, aktivní, poznání, nadvědomí, příčiny, věčné, nadosobní, svoboda.

Měsíční jasnovidnost - duševní, subjektivní, pasivní, vnímání, podvědomí, následky, časové, osobní, osud.

V souvislosti s astrální (měsíční) médiumitou pak autor vysvětluje, že jde o stav podobný náměsíčnosti, který se dá vyvolat i uměle sugescí či autosugescí: „*Vlastní já subjektu se částečně anebo úplně odpojí, a astrální tělo a nižší články se uvolní k použití jinými duchovními bytostmi. Tento stav vědomí se nazývá astrální médiumita. Médium se pohybuje a vnímá, ale ten, kdo z něj hovoří, kdo v něm přemýšlí, kdo skrze něj koná, je někdo druhý. Pocity, představy, myšlenky, se objevují přímo v astrálním těle média, bez vědomé účasti a volní kontroly jeho vlastního já. Jiný duch používá psychofyzické schránky média, a když médium přijde k sobě, neví, co se s ním dělo a proč.*“ (čas. Sophia 14, str. 33 – převezeno ze slovenštiny do češtiny).

A jaký je v souhrnu rozdíl a rozlišení mezi měsíční a sluneční jasnovidností? Základní rozdíl vyplývá z rozdílného poměru „já“ k jemnohmotným obalům. „*Astrální mediumita se někdy nazývá také měsíční jasnovidností, neboť spočívá čistě ve vnímání astrálním tělem, bez účasti já. Podobně v hypnóze sice člověk vnímá étericky, ale za cenu ztráty vlastního já, vlastní vůle. Při sluneční jasnovidnosti člověk poznává prostřednictvím svého já, té jiskry ducha, která, jak říká Leonardo da Vinci, pochází ze slunce. Při měsíční jasnovidnosti jemnohmotné obaly ducha jen pasivně zrcadlí vůli jiných duchovních bytostí. Při slunečné jasnovidnosti je duch sám aktivním poznávacím subjektem. V prvním případě se člověk dostává do duchovního světa tak, že se stává nástrojem bez vlastní identity, že ztrácí vědomí o sobě samém, jeho vlastní já se rozplývá; v druhém případě vstupuje do duchovního světa jako sebevědomá, samostatná bytost, která se svobodně stýká s ostatními duchovními bytostmi okolo sebe.*“ (čas. Sophia 14, str. 33-34; převezeno ze slovenštiny do češtiny).

Základním nedostatkem měsíční mediumity či jasnovidnosti je to, že médium není schopno ručit za pravdu, "duchovní ryzí skutečnost" v poselství, ani za entitu, která jej poskytuje. Chybí tu poznávací já, které by si v nadsmyslové oblasti učinilo rozhled, přehled a porovnání - tedy vlastní zkušenost a poznání.

Například při bděle a vědomě pojaté regresní psychoterapii, kdy terapeut vyzve klienta, aby se při zavřených očích (kvůli rozptylování zraku ve smyslovém světě) „rozhlédl“ a k tomuto „rozhledu“ připojil světlo své duše (doslova si na úrovni srdeční či čelní čakry rozsvítil parskem bílého světla před sebe), vyzve ho tím vlastně, aby k astrálnímu rozhledu duše přidal vlastní jiskru duše – své vědomé já – díval se a rozlišoval. Pokud by šlo o potřebu přímé duchovní komunikace s druhým subjektem (duchovní bytostí či třeba duší právě nevtělenou, nebo případně i vtělenou), vždy se pro takový telepatický rozhovor využívá bdělý stav a rozhled duše, a klient své já a svůj přehled nikdy neztrácí, je ve všem, co se v takovém rozhledu a komunikaci děje sám bděle přítomen. Proto se dá taková komunikace označit za posun od běžného vědomí k nadvědomí.

Naopak pokud by bylo použito při regresní psychoterapii hypnózy, vlastní poznávací já klienta by bylo odstaveno ve prospěch měsíční mediumity zprostředkování - bez bdělého stavu klientova jasného vědomého vnímání. Proto také by kontakt s duchovní entitou byl spíše channellingem, tedy odevzdáním se, vytvořením prostoru „pro jiné já“.

Velkým rizikem astrální mediumity je právě neověřování a nerozlišování jasným bdělým (duchovním) zrakem duše. V nesčetných příkladech z praxe regresního psychoterapeuta jsem se setkal s tvrzením klientů, kteří v dané chvíli opustili vlastní bdělost a rozsvícení slunečního stavu duše, že je před nimi a poselství jim předává sám velký egyptský bůh Ra, sama Marie Panna, vysoké duchovní bytosti typu proroků atd. Jakmile jsem klienta – (neboť jsem při sebemenším podezření sám použil sluneční poznávající rozhled duše) – požádal, ať si od srdeční čakry důkladně posvítí na onu „výjimečnou božskou bytost“, okamžitě přicházel se sdělením (které odpovídalo i mému rozhledu), že daná božská bytost „zmizela“, „rozpadla se před očima“, nebo že namísto ní je tu nějaká duše dlejší v astrální úrovni, která si na boha či proroka z toho či onoho důvodu hraje – neboť ta na tom měla vlastní zájem. Proto

je třeba být při kontaktu s duchovním projevem opatrný a používat metodu světelného ověřování. Pokud jsme již dosáhli úrovně, kdy jsme sami schopni se spolehnout (máme ověřeno!) vícero bytostí z duchovně sjednocených dimenzí (nebeská hierarchie nad astrálními světy 4D), můžeme se při jakémkoliv podezření z nekalého průběhu setkání tázat spolehlivého průvodce, nebo si i duchovní průvodce ověřovat navzájem. Archanděl Michael jistě neodmítne dotaz na nějakou jinou duchovní bytost či prostě duši. U duchovního zasvěcení pak již většina rizik z ošálení astrální hrou padají.

Jak správně uvádí Emil Páleš: „*Sluneční jasnovidnost nevyžaduje žádné změněné stavy vědomí, neboť vyzařuje bdělou sílu našeho já: člověk vnitřně vystupuje k nadvědomí bez toho, aby obyčejné bdělé vědomí ztratil, a může proto volně kontrolovat veškeré bytosti, které vidí. Stýká se s nimi asi tak, jako s lidmi kolem sebe a zůstává při tom sám sebou. Astrální mediumita vyžaduje ztrátu vědomí svého já, a hypnóza ztrátu vědomí celkově. Médium potom nemá kontrolu nad duchovními bytostmi, které skrze něj působí.*“ (čas. Sophia 14, str. 36; převedeno ze slovenštiny do češtiny).

Se sluneční jasnovidností také souvisí cesta seberozvoje, cesta rozvinutí „myslových orgánů duše“, nebo chcete-li „poznávacích schopností duše“. Tak, jak na sobě daný člověk vnitřně pracuje, jak pracuje na pročištění nižších schrán a prosvětluje je sebe uvědomováním a produchovněním je přetváří, tak ze ctností a čistých kvalit duše vytváří vnitřní orgány, které se dají nazvat *duchovní zření (oko), duchovní sluch a duchovní hmat*. Odpovídá to rozvinutí prvku duchovní imaginace, inspirace a intuice. Tyto pročištěné síly astrálního těla se mění na poznávací nástroje ducha.

Zde potom „katarze, neboli očista astrálního těla“ umožňuje první stupeň vědomé, sluneční jasnovidnosti – imaginaci. „Osvícení, přeměna éterického těla, umožňuje druhý stupeň sluneční jasnovidnosti – inspiraci. Ten, kdo je schopen své očištěné astrální tělo vtisknout do očištěného těla éterického stává se zasvěcencem.

A na závěr mi přijde velmi vhodné poukázat na jisté nebezpečí, které vidí autor Emil Páleš právě v tak moderní channellingové kultuře a novodobé esoterice „duchovních kanálů“:

„Lidstvo překračuje opět práh duchovního světa směrem vzhůru a ty síly, které byly činné dva tisíce let před Kristem, stávají se nyní, dva tisíce let po Kristu, opět aktivními. Duchovní bytosti ze Starého Egypta a Babylónu, které mezitím zaostali, působí dnes opět! Část andělů tehdy „padla“ vlastně jen tím, že zaostali, zůstali v zastaralém působení, v důsledku čehož se stali ve vývoji retardačním činitelem, brzdou, odpůrci Krista. Tito zaostali, luciferští duchové inspirují dnes jednu celou ezoterickou subkulturu plnou exotiky zašlých časů. Prostřednictvím channellingu, automatické kresby apod. diktují celé knihy, které vycházejí v milionových nákladech. Dokonce se i sami rádi představují jmény ze staroegyptského období: například jeden z prvních a nejznámějších kanálových materiálů v 60-tých letech přijala Jane Robertsová od ne fyzické entity, která se představila jako Set. V Austrálii nejpopulárnější kanálová ne fyzická entita v současnosti vystupuje pod jménem dalšího staroegyptského božstva – Ptah. Inspirují skupinová hnutí plná extatického

idealismu, ve kterých je duchovní individualita člověka vymazávána. Všichni účastníci hnutí se stávají názorově uniformní, podobní jeden druhému jako vejce vejci, neboť jsou napojeni na jeden kolektivní mozek, který „myslí v nich“. Luciferské inteligence tedy poskytují současnému duchovně vyhladovělému člověku určitý druh „duhovna“ – ale za cenu ztráty svobody a vlastní individuality.“ (čas. Sophia 14, str. 42; převezeno ze slovenštiny do češtiny).